Sisäministeriö
Inrikesministeriet

Lausunto

31.01.2019

Maahanmuutto-osasto
Johtava asiantuntija Tuuli Tuunanen

Eduskunnan perustuslakivaliokunnalle

HALLITUKSEN ESITYS EDUSKUNNALLE LAIKSI HENKILÖTIETOJEN KÄSITTELYSTÄ MAAHANMUUTTOHALLINNOSSA JA ERÄIKSI SIIHEN LIITTYVIKSI LAEIKSI (HE 224/2018 vp)

TAUSTA

Maahanmuuttohallinnon henkilötietolainsäädännön uudistus käynnistettiin lokakuussa 2016, jolloin sisäministeriö asetti hankkeen ulkomaalaisrekisterilainsäädännön uudistamiseksi sekä saattamiseksi vastaamaan EU:n yleistä tietosuoja-asetusta (SMDno-2016-1584). Hankkeen valmistelun tukena toimi poikkihallinnollinen asiantuntijatyöryhmä. Hallituksen esitys laiksi henkilötietojen käsittelystä maahanmuuttohallinnossa ja eräiksi siihen liittyviksi laeiksi annettiin eduskunnalle 8.11.2018. Ehdotetut lait ovat tarkoitetut tulemaan voimaan mahdollisimman pian. Maahanmuuttohallinnon henkilötietolainsäädännön uudistus on osa laajempaa sisäministeriön hallinnonalan henkilötietolainsäädännön uudistusta, jossa samalla uudistetaan myös Rajavartiolaitoksen (HE 241/2018 vp) ja poliisin (HE 242/2018 vp) henkilötietolainsäädäntö. Sisäministeriön hallinnonalalla henkilötietosääntelyn kokonaisuus muodostuisi jatkossakin näistä kolmesta ehdotetusta säädöksestä.

TAVOITTEET

Sääntelyn keskittäminen Maahanmuuttohallinnon henkilötietolakiin

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki henkilötietojen käsittelystä maahanmuuttohallinnossa. Laki korvaisi ulkomaalaisrekisteristä annetun lain, joka ehdotetaan kumottavaksi. Ehdotettavaan lakiin keskitettäisiin henkilötietojen käsittelyä koskeva sääntely myös maahanmuuton hallinnonalan muusta lainsäädännöstä. Esitykseen liittyvät siten ehdotukset laeiksi kansainvälistä suojelua hakevan vastaanotosta ja ihmiskaupan uhrin tunnistamisesta ja auttamisesta annetun lain (746/2011), jäljempänä *vastaanottolaki*, säilöön otettujen ulkomaalaisten kohtelusta ja säilöönottoyksiköstä annetun lain (116/2002), jäljempänä *säilölaki* ja kotoutumisen edistämisestä annetun lain (1386/2010), jäljempänä *kotoutumislaki* muuttamisesta. Näihin lakeihin sisältyvät rekisterisäännökset kumottaisiin.

Maahanmuuttohallinnon alaan kuuluvien henkilötietojen käsittelyn keskittäminen on perusteltua erityisesti siksi, että henkilötietojen käsittelytarpeet liittyvät erittäin läheisesti toisiinsa muodostaen yhtenäisen kokonaisuuden. Keskittäminen edistää henkilötietojen käsittelyn tavoitetta eli erityisesti rekisteröidyn etujen ja oikeuksien toteutumista parantaes-

saan rekisteröidyn mahdollisuutta hahmottaa henkilötietojensa käsittelyn tarkoitukset ja tunnistaa rekisterinpitäjät. Tämä mahdollistaa rekisteröidyn oikeuksien kattavamman käyttämisen. Keskittäminen palvelee myös maahanmuuttohallinnon toimintaa luodessaan yhdenmukaiset säännökset henkilötietojen käsittelylle.

Lisäksi ehdotettavan uuden henkilötietolain johdosta ehdotetaan tehtäväksi tarpeellisia muutoksia muualle lainsäädäntöön. Näin ollen esitykseen liittyvät ehdotukset myös kansalaisuuslain (359/2003), Maahanmuuttovirastosta annetun lain (156/1995), turvallisuusselvityslain (726/2014), Harmaan talouden selvitysyksiköstä annetun lain (1207/2010) ja ulkomaalaislain (301/2004) muuttamisesta.

Sääntelyn selkeyttäminen sääntelykehyksen puitteissa

Henkilötietojen käsittelystä maahanmuuttohallinnossa säädettäisiin yhdessä nykyaikaisen henkilötietolain vaatimukset täyttävässä laissa, joka erityislakina täydentää Euroopan unionin tietosuoja-asetusta (EU 2016/679) ja tietosuojalakia (1050/2018) sekä rikosasioiden tietosuojalakia (1054/2018). Ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain soveltamisalalla henkilötietojen käsittelyyn sovellettaisiin pääsääntöisesti tietosuoja-asetusta ja tietosuojalakia. Tietosuoja-asetuksen 5 artiklan periaatteet muun muassa henkilötietojen käsittelyn käyttötarkoitussidonnaisuudesta sekä tietojen tarpeellisuusvaatimuksesta sekä minimoinnista ovat siten aina lähtökohta henkilötietojen käsittelylle. Rikosasioiden tietosuojalakia sovellettaisiin henkilötietojen käsittelyyn, joka tapahtuu kansallisen turvallisuuden suojaamisen tarkoituksessa. Maahanmuutto ei tietosuojadirektiivin mukaisesti kuulu rikosasioiden tietosuojalain soveltamisalaan eikä esimerkiksi Maahanmuuttovirasto ole rikosasioiden tietosuojalakia soveltava turvallisuusviranomainen.

Euroopan unionin ja kansallisten yleislakien muodostaman tietosuojasääntelykokonaisuuden lisäksi ehdotettavaa maahanmuuttohallinnon henkilötietolakia olisi sovellettava yhdessä maahanmuuttohallinnossa toimiville viranomaisille toimivaltaa luovan lainsäädännön kanssa. Henkilötietojen sääntelykehys maahanmuuttohallinnon alalla muodostuisi tästä kokonaisuudesta. Henkilötietolaki itsessään ei luo toimivaltaa henkilötietojen käsittelylle, vaan henkilötietojen käsittely edellyttää aina erillistä toimivaltasäännöstä. Henkilötiedon käsittelyn tulee aina olla palautettavissa laissa olevaan toimivaltaperusteeseen, jonka pohjalta tulee arvioida mitä henkilötietoja on pidettävä toimivaltuuden käyttämisen näkökulmasta perusteltuna. Sääntelyn selkeyden vuoksi toimivaltaa luovan lainsäädännön sisältöä ei kuitenkaan toistettaisi nyt ehdotettavassa henkilötietolaissa.

Maahanmuuttohallinnon erityispiirteenä ovat lukuisat eri viranomaiset, joista osa toimii niin sanotun maahanmuuttoviranomaisen roolin lisäksi myös muussa roolissa. Osa näistä viranomaisista soveltaisi myös muuta henkilötietolakia silloin, kun ne eivät toimi maahanmuuttolainsäädännön nojalla vaan ydintehtäviensä toteuttamiseksi. Tällöin esimerkiksi poliisi soveltaisi lakia henkilötietojen käsittelystä poliisitoimessa (HE 242/2018 vp), Rajavartiolaitos lakia henkilötietojen käsittelystä Rajavartiolaitoksessa (HE 241/2018 vp) ja työ- ja elinkeinotoimistot julkisesta työvoima- ja yrityspalvelusta annetun lain (916/2012) 13 lukua. Henkilötietojen käsittelyn sääntely on pyritty jakamaan tarkoituksenmukaisesti eri henkilötietolakien soveltamisalojen välillä.

Perustuslakivaliokunta on arvioinut nykyisen henkilötietojen sääntelymallin varsin raskaaksi ja monimutkaiseksi ja viitannut siihen, että valiokunnan käytännön mukaan sääntelyn selkeyteen on syytä kiinnittää erityistä huomiota perusoikeuskytkentäisessä sääntelyssä, joka koskee luonnollisia henkilöitä heidän tavanomaiseen elämäänsä kuuluvissa toiminnoissa (ks. PeVL 31/2017 vp, s. 4, PeVL 45/2016 vp, s. 3 ja PeVL 41/2006 vp, s. 4/II).

Unionin tietosuojalainsäädäntö sekä kansalliset yleis- ja erityislait muodostavat edellä kuvatulla tavalla monikerroksisen ja siten melko monimutkaisen sääntelykokonaisuuden. Maahanmuuttohallinnon henkilötietolakiehdotuksen keskeisenä tavoitteena on - vallitsevat rakenteet huomioiden - henkilötietojen käsittelyä koskevan sääntelyn selkeyttäminen sekä lainsoveltajan että rekisteröidyn oikeuksien turvaamisen näkökulmasta. Tähän pyritään luomalla maahanmuuttohallinnon henkilötietolainsäädännöstä mahdollisimman yleistajuinen, selkeä ja ymmärrettävä. Tätä tavoitetta on toteutettu tietosuoja-asetuksen ja perustuslakivaliokunnan edellyttämällä riskiperustaisella sääntelytavalla.

KESKEISET SÄÄNTELYRATKAISUT

Sääntelyssä huomioitavat perusoikeudet ja riskiperustainen lähestymistapa

Hallituksen esitys on valtiosääntöoikeudellisesti merkityksellinen erityisesti perustuslain 10 §:ssä turvatun henkilötietojen suojan kannalta. Perustuslain 10 §:n 1 momentin mukaan jokaisen yksityiselämä on turvattu. Perustuslain 10 §:n 1 momentin mukaan henkilötietojen suojasta on säädettävä lailla. Perustuslakivaliokunnan käytännön mukaan lainsäätäjän liikkumavaraa rajoittaa lisäksi se, että henkilötietojen suoja osittain sisältyy samassa säännöksessä turvatun yksityiselämän suojan piiriin (esim. PeVL 71/2014 vp, s. 2). Perustuslakivaliokunta on vakiintuneesti katsonut, että lainsäätäjän on turvattava henkilötietojen suoja tavalla, jota voidaan pitää hyväksyttävänä perusoikeusjärjestelmän kokonaisuudessa (esim. PeVL 18/2012 vp, s. 2 ja PeVL 71/2012, s. 2). Perustuslain 2 §:n 3 momentin mukaan julkisen vallan käytön tulee perustua lakiin.

Tämän lisäksi henkilötietojen käsittelyn lainmukaisuus edellyttää, että käsittelyllä on yleisen tietosuoja-asetuksen 6 artiklan sekä erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien tietojen osalta 9 artiklan ja rikostuomioihin ja rikkomuksiin liittyvien tietojen osalta 10 artiklan mukainen oikeudellinen perusta. Ehdotettavassa maahanmuuttohallinnon henkilötietolaissa henkilötietojen käsittelyn perustan muodostavat niin tietosuoja- asetuksen 6 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukainen rekisterinpitäjän lakisääteisen velvoitteen noudattamiseksi tarpeellinen henkilötietojen käsittely kuin tietosuoja-asetuksen 9 artiklan 2 kohdan g alakohdan mukainen jäsenvaltion lainsäädännön nojalla tarpeellinen erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien tietojen käsittely ja 10 artiklan mukaisiin rikostuomioihin ja rikkomuksiin liittyvien henkilötietojen käsittely.

Perustuslakivaliokunta on todennut, että henkilötietojen suojan toteuttaminen tulisi jatkossa ensisijaisesti taata tietosuoja-asetuksen ja säädettävän kansallisen yleislain nojalla (PeVL 14/2018 vp s. 4—5). Henkilötietojen suojan turvaavaa käsittelyä maahanmuuttohallinnossa ei kuitenkaan ole käsiteltävien henkilötietojen luonne huomioiden mahdollista tarkoituksenmukaisesti toteuttaa ilman tietosuoja-asetusta täsmentävää kansallisen liikkumavaran puitteissa toteutettua sääntelyä.

Perustuslakivaliokunnan mukaan on lähtökohtaisesti riittävää, että henkilötietojen suojaa ja käsittelyä koskeva sääntely on yhteensopivaa tietosuoja-asetuksen kanssa. Valiokunnan käsityksen mukaan tietosuoja-asetuksen yksityiskohtainen sääntely mahdollistaa myös viranomaistoiminnan sääntelyn osalta nykyistä kansallista sääntelymallia huomattavasti yleisemmän, henkilötietojen suojaa ja käsittelyn perusteita sääntelevän laintasoisen sääntelyn (PeVL 14/2018 vp s. 4—5). Perustuslakivaliokunnan mukaan tulisi välttää kansallisen erityislainsäädännön säätämistä sekä varata sellaisen säätäminen vain tilanteisiin, joissa se on yhtäältä sallittua tietosuoja-asetuksen kannalta ja toisaalta välttämätöntä henkilötietojen suojan toteuttamiseksi (PeVL 2/2018 vp, s. 5).

Perustuslakivaliokunnan mukaan on selvää, että erityislainsäädännön tarpeellisuutta on arvioitava myös tietosuoja-asetuksen edellyttämän riskiperustaisen lähestymistavan mukaisesti kiinnittämällä huomiota tietojen käsittelyn aiheuttamiin uhkiin ja riskeihin. Mitä korkeampi riski käsittelystä aiheutuu luonnollisen henkilön oikeuksille ja vapauksille, sitä perustellumpaa on yksityiskohtaisempi sääntely. Perustuslakivaliokunnan mukaan tällä seikalla on erityistä merkitystä arkaluonteisten tietojen käsittelyn kohdalla. Myös sääntelyn selkeyden vuoksi kansallisen erityislainsäädännön säätämiseen tulee perustuslakivaliokunnan mukaan kuitenkin suhtautua pidättyvästi ja rajata sellaisen säätäminen vain välttämättömään tietosuoja-asetuksen antaman kansallisen liikkumavaran puitteissa (PeVL 14/2018 vp, s. 3—5).

Ehdotettavassa maahanmuuttohallinnon henkilötietolaissa omaksuttaisiin riskiperustainen lähestymistapa, jossa sääntely kohdennettaisiin uhkien ja riskien perusteella tarkempaa sääntelyä edellyttäviin tilanteisiin, kuten erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluviin henkilötietoihin. Samalla sääntelyä purettaisiin niissä tilanteissa, joissa yksityiskohtainen sääntely ei ole välttämätöntä henkilötietojen suojan toteuttamiseksi. Tämä näkyisi ehdotetussa maahanmuuttohallinnon henkilötietolaissa esimerkiksi paitsi yleisluontoisempana tietosisällön määrittelynä muiden kuin erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen osalta, myös kaksinkertaisen tiedonluovutussääntelyn purkamisena. Sääntelyn tulee kuitenkin tällöinkin täyttää perusoikeuksien rajoitusedellytykset, kuten oikeasuhtaisuuden sekä täsmällisyyden ja tarkkarajaisuuden vaatimukset. Sääntelyn pohjautuminen toimivaltaa henkilötietojen käsittelylle luovaan lainsäädäntöön varmistaisi, että kokonaisuus on läpinäkyvä ja sääntely olisi lakiin perustuvana täsmällistä ja tarkkarajaista myös niiltä osin kuin sääntely henkilötietolaissa on aiempaa yleisluonteisempaa.

Käsittelytarkoitussidonnaisuus

Ehdotettava maahanmuuttohallinnon henkilötietolaki perustuisi käsittelytarkoitussidonnaiseen sääntelymalliin. Ehdotettavaa maahanmuuttohallinnon henkilötietolakia sovellettaisiin henkilötietojen käsittelyyn maahanmuuton hallinnonalalla. Lain soveltamisala ei olisi sidottu mihinkään rekisteriin tai tietojärjestelmään vaan niihin tarkoituksiin, joissa henkilötietoja käsitellään. Perustuslakivaliokunta on pitänyt hyväksyttävänä lähtökohtana sääntelyä, jossa henkilörekistereitä koskevat säännökset korvattaisiin säännöksillä laissa säädettyjen tehtävien suorittamiseksi tarpeellisten henkilötietojen käsittelytarkoituksista ja käsiteltävien henkilötietojen sisällöstä. Perustuslakivaliokunta on kuitenkin edellyttänyt tulkintakäytäntönsä mukaisesti, että henkilötietojen käsittelyä koskevien säännösten on oltava täsmällisiä ja tarkkarajaisia (PeVL 51/2018 vp, s. 8).

Henkilötietojen käsittelytarkoitukset muodostaisivat lain soveltamisalan. Henkilötietojen käsittelytarkoitukset perustuisivat maahanmuuttohallinnolle toimivaltaa luovassa lainsäädännössä säädettyihin tehtäviin. Tällaisia toimivaltaa viranomaisille luovia lakeja maahanmuuttohallinnossa ovat esimerkiksi ulkomaalaislaki, kausityölaki (907/2017), ICT-laki (908/2017), tutkija- ja opiskelijalaki (719/2018), kansalaisuuslaki, vastaanottolaki ja säilölaki. Henkilötietojen käsittelyn edellytys olisi siten aina toimivaltaa luovassa lainsäädännössä säädetty toimivalta, kuten tehtävä, jonka toteuttamiseksi yksittäisen henkilötiedon käsittely on tarpeellista. Henkilötietojen käsittelytarkoitukset jaoteltaisiin maahanmuuttohallinnon henkilötietolain 1 §:ssä alakohtiin 1—6 toimivaltaa luovaa lainsäädäntöä ja niiden sisältämää voimassa olevaa rekisterisääntelyä vastaavasti. Tätä käsittelytarkoitusten tarkempaa jaottelua alakohtiin 1—6 hyödynnettäisiin myös henkilötietojen käsittelyn rajaamisessa.

KESKEISET SÄÄNTELYKOHTEET

Perustuslakivaliokunta on vakiintuneesti katsonut, että erityisesti rekisteröinnin tavoitteista, rekisteröitävien henkilötietojen sisällöstä, henkilötietojen sallituista käyttötarkoituksista, henkilötietojen luovutettavuudesta henkilötietojen säilytysajoista sekä rekisteröidyn oikeusturvasta tulee säätää lain tasolla kattavasti ja yksityiskohtaisesti (esim. PeVL 12/2002 vp, s. 5, PeVL 19/2012 vp, s. 2 ja PeVL 71/2014 vp, s. 2).

Rekisteröitävien henkilötietojen sisältö

Käsiteltävät henkilötiedot

Maahanmuuttohallinnon henkilötietolakiehdotuksen 7 §:ssä säädettäisiin käsiteltävien henkilötietojen tietosisällöstä. Muiden kuin erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen tietosisällöistä ei pääosin säädettäisi yksittäisten henkilötietojen tasolla, vaan laissa säädettäisiin ylätason tietoluokista, joihin kuuluvia henkilötietoja saisi käsitellä. Yleisluontoisempi sääntelyratkaisu olisi lakiteknisesti perusteltu tietosisällön laajuuden vuoksi sekä siksi, että sääntelyssä käytettäisiin henkilötietoja kuvaavia yläkäsitteitä, joiden sisältöä voidaan pitää melko vakiintuneena. Aiempaa yleisluonteisempi sääntelytapa olisi perusteltu huomioiden perustuslakivaliokunnan kanta kansallisen erityislainsäädännön varaamisesta henkilötietojen suojan toteuttamiseksi vain välttämättömään. Ulkomaalaisrekisterilain nykytilaa vastaavasti tietosisältöä koskeva pykälä itsessään ei ilmentäisi niitä tilanteita, joissa yksittäisiä henkilötietoja voi käsitellä. Yksittäisessä tilanteessa käsiteltävä yksittäinen tietosisältö perustuisi aina viranomaiselle toimivaltaa luovan lainsäädännön asettamaan edellytykseen. Viranomaisella ei olisi oikeutta käsitellä henkilötietoa, jonka käsittelemiseen sillä ei ole lakiin perustuvaa toimivaltaa. Lisäksi sovellettavaksi tulevat henkilötietojen käsittelyä koskevat tietosuoja-asetuksen 5 artiklan mukaiset periaatteet, joiden mukaan henkilötietojen tulisi esimerkiksi olla asianmukaisia, olennaisia ja rajoitettuja siihen, mikä on tarpeellista suhteessa niihin tarkoituksiin, joita varten niitä käsitellään. Yleismuotoisempi ryhmittelytapa mahdollistaisi aiempaa laajemman tietosisällön käsittelyn, mutta vain sillä edellytyksellä, että tiedon käsittely on tarpeen tietyn tarkoituksen kannalta ja käsittelyllä on toimivaltaa luovan lain mukainen oikeusperusta.

Huomiotiedot

Maahanmuuttohallinnon henkilötietolakiehdotuksen 7 §:n 2 momentin 6 kohdassa uutena henkilötietoryhmänä säädettäisiin huomiotietojen käsittelystä. Koska huomiotiedoissa voisi luonteensa vuoksi olla kysymys potentiaalisesti hyvin laajasta ihmisten yksityiselämään

puuttuvasta tietojoukosta, jotka ovat luonteeltaan epävarmoja ja joiden käsittelyyn sisältyy leimautumisen riski, tietojen käsittelyn rajaaminen perustuslakivaliokunnan edellyttämällä tavalla (PeVL 18/2012 vp s. 4 ja PeVL 71/2014 vp, s. 2) on välttämätöntä. Näin ollen oikeus käsitellä huomiotietoja koskisi vain sellaisia tietoja, joiden voidaan olosuhteiden tai henkilön käyttäytymisen vuoksi perustellusti arvioida liittyvän joko rekisterinpitäjän toimivaltaan valvoa henkilön maahantuloa ja maassa oleskelua koskevien edellytysten olemassaoloa tai rekisterinpitäjän palveluksessa olevien työturvallisuuteen. Huomiotietoihin olisi lisäksi liitettävä arvio tietojen antajan tai tietolähteen luotettavuudesta ja tietojen oikeellisuudesta, jos se on mahdollista. Huomiotietojen poistamisesta säädettäisiin erikseen. Luonteensa vuoksi huomiotietojen käsittelyn edellytyksiä tulisi tulkita suppeasti edellä mainituissa rajoissa. Huomiotieto saattaisi yksittäisessä tilanteessa olla erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluva tieto, jolloin henkilötiedon käsittelyn tulisi täyttää myös erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen käsittelyä koskevat 8 §:n mukaiset edellytykset.

Erityiset henkilötietoryhmät

Maahanmuuttohallinnon henkilötietolakiehdotuksen 8 §:ssä säädettäisiin erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen käsittelystä. Selkeän ja ymmärrettävän lainsäädännön luomiseksi käytettäisiin tietosuoja-asetuksen 9 artiklan mukaista ilmaisua "erityiset henkilötietoryhmät" kattamaan paitsi 10 artiklan mukaisia rikostuomioihin ja rikkomuksiin liittyviä henkilötietoja, myös perustuslakivaliokunnan valtiosääntöoikeudellisesti erityisen riskialttiiksi arvioimia sosiaalipalveluita koskevia tietoja.

Perustuslakivaliokunnan näkemyksen mukaan arkaluonteisten tietojen käsittelyä koskevaa sääntelyä on, tietosuoja-asetuksen mahdollistamissa puitteissa, edelleen syytä arvioida myös aiemman sääntelyn laintasoisuutta koskevan käytännön pohjalta. Valiokunta painottaa, että myös arkaluonteisten henkilötietojen käsittelyä koskevan sääntelyn kohdalla on syytä pyrkiä selkeään ja ymmärrettävään lainsäädäntöön (PeVL 14/2018 vp, s. 5—6). Valiokunnan mukaan arkaluonteisia tietoja sisältäviin laajoihin tietokantoihin liittyy tietoturvaan ja tietojen väärinkäyttöön liittyviä vakavia riskejä, jotka voivat viime kädessä muodostaa uhan henkilön identiteetille (PeVL 13/2016 vp, s. 4 ja PeVL 14/2009 vp, s. 3/I). Näin ollen maahanmuuttohallinnossa laintasoinen sääntely on välttämätöntä erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen suojaamiseksi.

Maahanmuuttohallinnon alalla käsiteltäviin erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen käsittely voi aiheuttaa huomattavia riskejä perusoikeuksille ja -vapauksille, joten niitä on suojattava erityisen tarkasti. Jotta voidaan minimoida tietoturvaan ja näiden tietojen väärinkäyttöön liittyviä vakavia riskejä henkilön perusoikeuksille ja vapauksille, näiden henkilötietojen käsittely ja tietosisältö ehdotetaan rajattavaksi täsmällisillä ja tarkkarajaisilla säännöksillä vain tiettyihin ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain 1 §:n mukaisiin välttämättömiin käsittelytarkoituksiin. Täsmällisyyden ja tarkkarajaisuuden näkökulmasta on haasteellista, että erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen käsittelyä kuvaa käsittelytarpeiden moninaisuus. Näiden henkilötietojen käsittely on välttämätöntä varsin useassa lain soveltamisalaan liittyvässä tilanteessa. Käsittelysäännöksiä ei kuitenkaan ole mahdollista määritellä yksityiskohtaisemmin ilman, että viranomaisten toimivaltuudet kuvataan nyt ehdotettavassa henkilötietolaissa tehtäväkohtaisesti. Sääntely-

tapaa, jossa toimivaltaa luovassa lainsäädännössä kuvatut tehtävät toisinnetaan henkilötietolaissa, ei kuitenkaan ole pidettävä tarkoituksenmukaisena eikä selkeänä.

On huomioitava, että myös erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvan henkilötiedon käsittely edellyttäisi aina toimivaltuutta, jonka käyttämisen johdosta henkilötiedon käsitteleminen on välttämätöntä tietyn tarkoituksen kannalta. Näin ollen ehdotettava 8 § yksistään ei koskaan mahdollistaisi henkilötiedon käsittelyä, koska viranomaisella ei voi olla oikeutta käsitellä henkilötietoa, jonka käsittelemiseen sillä ei ole lakisääteistä toimivaltaa. Ehdotettava 8 § olisi edellytys kaikelle erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen käsittelylle maahanmuuttohallinnon henkilötietolain soveltamisalalla.

Erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen käsittelyllä puututaan henkilön yksityisyyden suojan ytimeen, joten niiden käytön oikeasuhtaisuutta tulee arvioida suhteessa siihen turvaako puuttuminen henkilön muita oikeuksia ja muodostavatko nämä muut oikeudet niin painavan perusteen, että henkilön yksityisyyden suojaa voidaan niiden turvaamiseksi rajoittaa. Maahanmuuttohallinnossa erityisten henkilötietoryhmien käsittely olisi tarpeen rekisteröidyn identiteetin suojaamiseksi, oikeusturvan varmistamiseksi, edun turvaamiseksi tai terveys- tai sosiaalipalvelujen saamiseksi. Erityisten henkilötietoryhmien käsittely olisi siis tietosuoja-asetuksen 9 artiklan 2 kohdan g alakohdan edellyttämällä tavalla oikeasuhteinen toimenpide rajoituksella tavoiteltaviin oikeushyviin nähden.

Erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien tietojen käsittely edellyttää myös, että tietosuoja-asetuksen 9 artiklan 2 momentin g alakohdassa sekä 10 artiklassa asetetut suojatoimivaatimukset täyttyvät. Tietosuojalain 6 §:n 2 momentissa säädetään erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen käsittelyyn liittyvistä asianmukaisista ja erityisistä toimenpiteistä rekisteröidyn oikeuksien suojaamiseksi tilanteissa, joissa näiden tietojen käsittelystä säädetään laissa tai käsittely johtuu välittömästä rekisterinpitäjälle laissa säädetystä tehtävästä. Myös nyt ehdotettava erityislainsäädäntö itsessään muodostaisi yhden tietosuoja-asetuksen edellyttämän suojatoimen.

Erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen riskiperustaisuutta korostettaisiin paitsi säätämällä niitä koskevasta tietosisällöstä keskitetysti omassa pykälässään käsittelytarkoituksia rajaten, myös säätämällä erikseen tarkemmin näiden tietojen käsittelemisestä muuhun kuin alkuperäiseen keräämistarkoitukseen, niiden luovuttamisesta ja poistamisesta. Tämän lisäksi sormenjälkien käsittelemisestä säädettäisiin nykytilaa vastaavasti erikseen.

Sormenjäljet

Sormenjälkien käsittelemisestä säädettäisiin voimassaolevaa ulkomaalaisrekisterilakia vastaavasti erikseen ehdotetun maahanmuuttohallinnon henkilötietolain 9 ja 10 §:ssä. Sormenjälkiä koskeva sääntely vastaisi asiallisesti nykytilaa (ulkomaalaisrekisterilain 3 a ja 3 b §), jotka on säädetty perustuslakivaliokunnan myötävaikutuksella (PeVL 14/2009 vp sekä PeVL 47/2010 vp). Pykäliin tehtäisiin vain käyttötarkoitussidonnaiseen käsittelymalliin siirtymisestä seuraavat välttämättömät teknisluonteiset muutokset. Henkilötietojen käsittelemistä muuhun kuin alkuperäiseen käsittelytarkoitukseen (11 §) sekä henkilötietojen luovuttamista koskevat yleiset säännökset (13 §) eivät koskisi lainkaan sormenjälkitietoja. Ny-

kytilasta poiketen säädettäisiin erikseen henkilötietojen, mukaan lukien sormenjälkitietojen, luovuttamisesta Euroopan unionin yhteisiin tietojärjestelmiin.

Henkilötietojen sallitut käyttötarkoitukset

Tietosuoja-asetuksen 5 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan henkilötiedot on kerättävä tiettyä nimenomaista ja laillista tarkoitusta varten, eikä niitä saa myöhemmin käsitellä näiden tarkoitusten kanssa yhteensopimattomalla tavalla. Henkilötietojen käsittelytarkoitukset jaoteltaisiin ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain 1 §:ssä alakohtiin (kohdat 1—6) toimivaltaa luovaa lainsäädäntöä ja niiden sisältämää voimassa olevaa rekisterisääntelyä vastaavasti.

Tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 4 kohdan mukaan jos kansallisella lailla poiketaan edellä kuvatusta käyttötarkoitussidonnaisuudesta, tulee ehdotetun lainsäädännön muodostaa demokraattisessa yhteiskunnassa välttämätön ja oikeasuhteinen toimenpide tietosuoja-asetuksen 23 artiklan 1 kohdassa mainittujen tavoitteiden turvaamiseksi. Myös perustuslakivaliokunta on lausuntokäytännössään korostanut erityisesti arkaluonteisten tietojen käsittelyn käyttötarkoitussidonnaisuuden vaatimusta. Tietojen käyttämiseen varsinaisen keräämis- ja tallettamistarkoituksen ulkopuolelle jääviin tarkoituksiin on perustuslakivaliokunnan mukaan laajojen biometrisiä tunnisteita sisältävien rekisterien yhteydessä syytä suhtautua kielteisesti (PeVL 14/2009 vp, s. 4/II). Käyttötarkoitussidonnaisuudesta voidaan tällöin tehdä vain täsmällisiä ja vähäisiksi luonnehdittavia poikkeuksia. Sääntely ei saa johtaa siihen, että muu kuin alkuperäiseen käyttötarkoitukseen liittyvä toiminta muodostuu rekisterin pääasialliseksi tai edes merkittäväksi käyttötavaksi (PeVL 9/2014 vp, s. 4).

Ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain 11 §:ssä säädettäisiin henkilötietojen käsittelystä muuhun kuin alkuperäiseen käsittelytarkoitukseen lain soveltamisalan piirissä. Tämä olisi mahdollista, jos käsittely olisi 1 momentissa säädetyllä tavalla välttämätöntä rekisterinpitäjän lakisääteisten tehtävien suorittamiseksi tai tarpeen 1 momentin kohdissa tarkemmin yksilöidyllä tavalla. Voimassaolevan ulkomaalaisrekisterilain sekä muiden rekisterisääntelyä erillisinä lukuina sisältävien lakien, kuten vastaanottolain, säilölain ja kotoutumislain säätelemät henkilötiedot ovat liikkuneet viranomaisten välillä tiedonluovutussääntelyn nojalla. Sääntelyn keskittämisen seurauksena näissä tilanteissa olisi jatkossa kyse tiedonluovutuksen sijaan henkilötiedon käsittelemisestä muuhun kuin alkuperäiseen käsittelytarkoitukseen. Henkilötiedon siirtämistä sellaista käsittelytarkoitusta varten, joka ei kuulu lain soveltamisalan piiriin, säädettäisiin tiedonluovutussäännöksin silloinkin, kun kyse on rekisterinpitäjän suorittamasta käsittelystä (esimerkiksi henkilötiedon luovuttaminen poliisille esitutkintaa varten). Pohjan henkilötietojen käsittelylle muuhun kuin alkuperäiseen tarkoitukseen loisi voimassaoleva rekisterilainsäädäntö. Lisäksi ehdotetaan kuitenkin säädettäväksi myös täsmällisistä ja vähäisistä uusista käsittelytarpeista.

Erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvia tietoja suojattaisiin kuitenkin niiden käsittelyn riskiperustaisuus huomioiden tarkemmin. Erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen käsittelystä muussa kuin alkuperäisessä käsittelytarkoituksessa säädettäisiin rajoittavasti erikseen ehdotettavan 11 §:n 2 ja 3 momentissa. Näin ollen käsittely muussa kuin alkuperäisessä tarkoituksessa olisi mahdollista vain, mikäli se on välttämätöntä 1 momentissa yksilöidyissä käsittelytarkoituksissa. Erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötieto-

jen käsittelyssä olisi aina huomioitava lain 8 §:n edellytykset. Huomioiden käsittelylle asetetut rajoitukset, käsittely on oikeasuhtaista tietosuoja-asetuksen 9 artiklan 2 kohdan g alakohdan tarkoittamalla tavalla.

Ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain soveltamisalalla henkilötietojen käsitteleminen muuhun kuin alkuperäiseen käsittelytarkoitukseen näin hyvin lähelle alkuperäistä käsittelytarkoitusta. Sääntely on arvioitu tarpeelliseksi rekisteröidyn edun ja oikeuksien turvaamiseksi varmistamalla tiedon liikkuminen hänen asioitaan käsittelevien toimijoiden välillä. Myös henkilötietojen alkuperäisen keräämistarkoituksen sekä myöhemmän käsittelytarkoituksen välinen asiayhteys puoltaa valittua sääntelyratkaisua. Tavoitteena on toteuttaa lähtökohtaa, jonka mukaan samat tiedot tarvitsisi luovuttaa viranomaiselle vain kerran.

Henkilötietojen luovutettavuus

Perustuslakivaliokunnan mukaan kaksinkertaista tiedonluovutusta koskeva sääntely johtaa raskaaseen sääntelyrakenteeseen ja on omiaan synnyttämään tulkintaongelmia, vaikka se ei sellaisenaan ole valtiosääntöoikeudellisesti ongelmallista (PeVL 71/2014 vp, s. 3/I). Ehdotettavassa maahanmuuttohallinnon henkilötietolaissa kaksinkertaista tiedonluovutussäänte-lyä purettaisiin säätämällä tiedonsaantioikeudesta. Tätä lähtökohtaa puoltaa se, että kyse on tiedonsaajan oikeudesta saada henkilötietoja. Tiedon saajalla on myös asiantuntemus tarvitsemiensa tietojen sisällön ja käsittelytarkoituksen suhteen. Tämän lisäksi tiedonsaantioikeus on valittu lähtökohdaksi myös yleislain tasolla, sillä valtiovarainministeriön ehdottaman tiedonhallintalain (HE 284/2018) teknistä rajapintaa ja katseluoikeutta koskevat säännökset pohjautuisivat vastaanottajan laissa säädettyyn tiedonsaantioikeuteen. Maahanmuuttohallinnon henkilötietolaissa on kuitenkin huomioitu salassapitosääntelyn murtamisen tarve ehdottamalla säädettävän yleisellä tasolla tiedonluovutuksesta vastaanottajan tiedonsaantioikeuksiin nojautuen. Erikseen säädettäisiin henkilötietojen luovuttamisesta Euroopan unionin yhteisiin tietojärjestelmiin.

Maahanmuuttoviraston, vastaanotto- ja järjestelykeskusten, säilöönottoyksikön sekä elinkeino-, liikenne- ja ympäristökeskuksen ja työ- ja elinkeinotoimiston oikeudesta saada toimivaltaa luovan lainsäädäntönsä mukaisia henkilötietoja julkisuuslain 4 §:n mukaisilta toimijoilta säädettäisiin ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain 12 §:ssä. Perustuslakivaliokunnan vakiintuneen kannan mukaan tilanteissa, joissa tietosisältöjä ei ole luetteloitu tyhjentävästi, sääntelyyn on pitänyt sisällyttää vaatimus tietojen välttämättömyydestä jonkin tarkoituksen kannalta. Valiokunta ei toisaalta ole pitänyt hyvin väljiä ja yksilöimättömiä tiedonsaantioikeuksia perustuslain kannalta mahdollisina edes silloin, kun ne on sidottu välttämättömyyskriteeriin (ks. esim. PeVL 15/2018 vp, s. 41, PeVL, 17/2016 vp, s. 5—6, PeVL 71/2014 vp, s. 3, PeVL 62/2010 vp, s. 4/I ja PeVL 59/2010 vp, s. 4/I). Ehdotettavassa 12 §:ssä tiedonsaantioikeussäännökset olisi sidottu osittain välttämättömyysvaatimukseen ja osittain tarpeellisuusvaatimukseen ja näiden sääntely poikkeaisi yksityiskohtaisuuden ja tarkkarajaisuuden osalta toisistaan perustuslakivaliokunnan edellyttämällä tavalla. Silloin kun tiedonsaantioikeus olisi sidottu välttämättömyyteen, sitä täsmennettäisiin sitomalla se ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain 1 §:n mukaisiin käsittelytarkoituksiin. Siltä osin kuin tiedonsaantioikeus olisi sidottu tarpeellisuusvaatimukseen, käsittelytarkoitusten lisäksi täsmennettäisiin tietosisältö ja henkilötiedot luovuttava taho.

Ehdotettavassa maahanmuuttohallinnon henkilötietolaissa tiedonsaantioikeutta on siis rajattu edellä kuvatulla tavalla paitsi yksilöimällä tiedonsaantiin oikeutetut tahot ja sitomalla oikeus tiedonsaantiin näiden lakisääteiseen toimivaltaan, myös välttämättömyysedellytykseen tietyissä soveltamisalan mukaisissa käyttötarkoituksissa ja vain yksilöityjen tietosisältöjen, käyttötarkoitusten ja tiedonluovuttajien osalta tarpeellisuusedellytykseen.

Ehdotettavassa maahanmuuttohallinnon henkilötietolaissa ei enää säädettäisi erikseen tietojen luovuttamisesta teknisen käyttöyhteyden avulla, eikä luovutettavien tietojen teknisestä suojaamisesta. Perustuslakivaliokunta on aiemmin edellyttänyt teknisestä käyttöyhteydestä säätämistä osana rekisterisääntelyä (PeVL 12/2002 vp, s. 5), mutta viimeaikaisessa lausuntokäytännössään perustuslakivaliokunta ei ole enää nostanut sitä esiin henkilötietojen suojaa koskevana tärkeänä sääntelykohteena (PeVL 14/2018 vp, PeVL 2/2018 vp ja PeVL 31/2017 vp). Tietosuoja-asetus velvoittaa turvaamaan korkean tietosuojan ja tietoturvallisuuden tason. Valtiovarainministeriössä valmisteilla olevassa julkisen hallinnon tiedonhallintalaissa säänneltäisiin yleislain tasolla tiedon luovuttamisesta teknisen rajapinnan avulla tai katseluoikeuden antamisesta järjestelmään.

Henkilötietojen säilytysaika

Tietosuoja-asetuksen 6 artiklan 3 kohdassa mahdollistetaan henkilötietojen säilytysajoista säätäminen kansallisessa lainsäädännössä. Tietosuoja-asetuksen 5 artiklan 1 kohdan c alakohdan tietojen minimointia ja e alakohdan säilytyksen rajoittamista koskevan lähtökohdan mukaisesti henkilötietojen poistamista koskevat määräajat ehdotettavassa maahanmuuttohallinnon henkilötietolaissa perustuisivat tarpeeseen säilyttää tietoa vain ajan, joka on tarpeen rekisterinpitäjän lainmukaisten tehtävien suorittamiseksi ja lakien noudattamisen valvomiseksi sekä perusteltua henkilön oikeusturvan kannalta.

Perustuslakivaliokunta on käytännössään korostanut arkaluonteisten tietojen käsittelyn rajaamista siihen, mikä on välttämätöntä sen tavoitteen saavuttamiseksi, jonka vuoksi tiedot on järjestelmään tallennettu (PeVL 13/2017 vp, s. 6). Muun tyyppisten henkilötietojen osalta valiokunta on suhtautunut sallivammin pidempiin säilytysaikoihin (PeVL 2/2018 vp, s. 6). Tämän lisäksi perustuslakivaliokunta on käytännössään tuonut esiin, että tietojen pysyvä säilyttäminen ei ole henkilötietojen suojan mukaista, ellei siihen ole tietojärjestelmän luonteeseen tai tarkoitukseen liittyviä perusteita (PeVL 31/2017 vp, s. 5). Henkilötietojen säilyttämiseen liittyvien riskien sekä niiden säilyttämisellä tavoiteltujen oikeusturvan varmistamisen ja identiteetin suojaamisen välillä on tehty punnintaa varsinkin erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvien henkilötietojen osalta.

Henkilötietojen säilytysajoista säädettäisiin ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain 15 §:ssä. Henkilön tiettyjen yksilöintitietojen sekä kansalaisuus- ja perhesuhdetietojen osalta tietojen säilytysaika pidentyisi nykyisestä, sillä maahanmuuttohallinnossa käsiteltävien asioiden luonne huomioiden rekisteröidyn oikeuksien turvaamiseksi on tärkeää, että merkitykselliset perustiedot säilytetään riittävän pitkään, jotta voidaan suojata henkilön identiteettiä esimerkiksi estämällä useamman henkilöllisyyden syntyminen viranomaisten rekistereihin. Samoin muiden henkilötietojen ja henkilöön liittyvien asioiden tietojen osalta tietojen säilytysaika pidentyisi nykyisestä, kun tietojen poistamisen määräaika laskettaisiin oleskeluluvan päättymisen tai viimeisimmän vireillä olleen asian mukaan. Myös

tämän säännöksen tavoitteena on ollut turvata rekisteröidyn oikeusturvaa säilyttämällä hänen asioistaan yhtenäinen kokonaisuus ilman ajallisia aukkoja, koska tällä voi olla merkitystä hänen myöhemmän asiansa käsittelyn kannalta.

Arkaluonteisten tietojen osalta säilytysaikoja on pyritty lyhentämään perustuslakivaliokunnan kannan mukaisesti sitomalla niiden säilytysajat vain välttämättömään. Säännöksen mukaan erityisiin henkilötietoryhmiin kuuluvat tiedot poistettaisiin heti kun ne olisivat käyneet tarpeettomiksi. Luonteensa vuoksi myös huomiotiedot poistettaisiin erillisen määräajan puitteissa kuuden kuukauden kuluttua tiedon merkitsemisestä.

Tämän lisäksi ehdotettavan lain 16 §:ssä säädettäisiin virheellisen tiedon säilyttämisestä korjatun henkilötiedon yhteydessä, jos se olisi tarpeen rekisteröidyn, muun asianosaisen tai rekisterinpitäjän henkilöstöön kuuluvan oikeuksien turvaamiseksi. Säilytettävä virheelliseksi todettu tieto olisi poistettava heti kun tiedon säilyttäminen oikeuksien turvaamiseksi ei enää olisi tarpeen, kuitenkin viimeistään viiden vuoden kuluttua virheen havaitsemisesta.

Yhteisrekisterinpitäjät sekä näiden vastuut ja velvollisuudet

Ehdotettavassa sääntelyssä huomioidaan maahanmuuttohallinnon henkilötietojen käsittelyä koskevat erityispiirteet, kuten useiden viranomaisten toimiminen maahanmuuttohallinnon alalla. Ehdotettua maahanmuuttohallinnon henkilötietolakia soveltaisivat useat eri viranomaiset kaikissa niissä tilanteissa, joissa ne käsittelevät henkilötietoja lain soveltamisalan piirissä. Tällaisia viranomaisia ovat Maahanmuuttovirasto, poliisihallitus, suojelupoliisi, Rajavartiolaitos, ulkoasiainhallinto, vastaanottokeskukset, säilöönottoyksiköt, työ- ja elinkeinotoimistot sekä elinkeino-, liikenne ja ympäristökeskukset. Näillä viranomaisilla on toimivaltaa luovan lainsäädäntönsä mukaista toimivaltaa maahanmuuttohallinnon henkilötietolain soveltamisalalla, jossa ne käsittelevät henkilötietoja omiin itsenäisiin tarkoituksiinsa harkintavaltaa käyttäen. Nämä viranomaiset olisivat tietosuoja-asetuksen 4 artiklan mukaisia rekisterinpitäjiä, koska lainsäädännön tulee heijastaa viranomaisille kuuluvaa tosiasiallista vastuuta henkilötietojen käsittelystä. Koska kaikki edellä mainitut viranomaiset toimisivat rekisterinpitäjinä ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain soveltamisalalla, ne toimisivat myös tietosuoja-asetuksen 26 artiklan mukaisina yhteisrekisterinpitäjinä.

Yhteisrekisterinpitäjyys ei tarkoita sitä, että kaikki rekisterinpitäjät olisivat vastuussa kaikesta henkilötietojen käsittelystä lain soveltamisalan piirissä, vaan vastuut ja velvollisuudet olisivat tarkasti rajattuja. Rekisterinpitäjien keskinäiset vastuut ja velvollisuudet ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain piirissä rajautuisivat seuraavasti: Yhteisrekisterinpitäjien aineellisoikeudellinen työnjako kullekin rekisterinpitäjälle kuuluvien lakisääteisten tehtävien osalta perustuisi toimivaltaa luovaan lainsäädäntöön. Näin ollen mikään viranomainen ei vastaisi toisen viranomaisen toimivaltaa luovan lainsäädännön mukaisesta henkilötietojen käsittelystä. Kukin viranomainen vastaa suoraan tietosuoja-asetuksen nojalla omassa toiminnassaan tietosuoja-asetuksen 24, 25, 30, 32—35 ja 37 artiklan mukaisista vastuista.

Tästä poiketen tietojärjestelmien ylläpito ja siihen kuuluvat tehtävät, kuten henkilötietojen muu kuin yksittäistapauksellinen poistaminen ja luovuttaminen, keskitettäisiin nykytilaa

vastaavasti Maahanmuuttovirastolle ja ulkoasiainhallinnolle. Nämä tahot toimisivat samalla myös rekisteröityjen yhteyspisteinä rekisteröidyn oikeuksien toteutumisen ja sujuvuuden turvaamiseksi. Kukin yhteisrekisterinpitäjä vastaisi aina henkilötietojen käsittelyn lainmukaisuudesta omassa toiminnassaan. Kuitenkin astuu niin tiedon oikeellisuudesta ja tiedon korjaamisesta päättämisestä kuin yksittäisen tiedon luovuttamisesta sekä rekisteröidyn oikeuksien toteuttamisesta kuuluisi vain tiedon sisältöön vaikuttaneelle, käytännössä tiedon tallentaneelle, viranomaiselle.

Rekisterinpitäjien välisistä vastuista ehdotettavan maahanmuuttohallinnon henkilötietolain soveltamisalalla ei ole tarkoituksenmukaista tietosuoja-asetuksen näkökulmasta säätää pelkästään tiedonluovutusta koskevin säännöksin, koska tämä jättää tiedonluovutusta koskevat roolit ja vastuut epäselväksi tietosuoja-asetuksen mukaisten roolien näkökulmasta.

Salassapito

Maahanmuuttohallinnon henkilötietolain 21 §:ssä ehdotetaan säädettäväksi salassapidosta. Sisällöllisesti pykälä vastaisi voimassaolevan ulkomaalaisrekisterilain 11 §:ää. Ehdotettu pykälä sisältäisi teknisiä muutoksia suhteessa voimassa olevan ulkomaalaisrekisterilain 11 §:ssä säädettyyn salassapitoon siten, että se vastaisi käsittelytarkoitussidonnaista lähestymistapaa. Oikeusministeriön kanssa on sovittu, että salassapitoa koskevan sääntelyn keskittämiseen julkisuuslakiin ja mahdollisiin muihin muutostarpeisiin palataan myöhemmin, koska kyseessä on tarpeellinen uudistus, joka kuitenkin edellyttää perusteellisempaa jatkovalmistelua.